

baka, undan. R. *úpp*, marschera upp, fram. R. *upp på linien*, marschera fram och ställa sig på linien. R. *út*, se *Utrycka*.

RYCKANDE, n. 4. Handlingen, då man rycker. Jfr. *Rycka*, I.

RYCKNING, f. 2. 1) Se *Ryckande*. R. *på axlarna, på tyglarna*. — 2) Krampaktig, ögonblicklig och häftig rörelse på kroppen eller i någon dess del. *Göra en r. på sig. En r. i nerverna*.

RYCKT, RYCKTA, se *Rykt, Rykta*.

RYCKTALS, RYCKVIS, adv. (fam.) I vissa ryck, vissa skof, då och då.

RYCKVERK, n. 5. Inrättning på väfstolar, hvarigenom skottspolen stötes fram och åter.

RYGG, m. 2. 1) Bakre delen af bålen på menniskor eller djur, ifrån nacken till länderna. *Bära något på r-en. Stödjä sig, stå med r-en emot något. Lägga, ligga, falla på r-en*, med ryggen vänd nedåt. *Bred ell. dryg öfver r-en*, axelbred. R. *emot r.*, med ryggarna vända mot hvarandra. *Slå r-en af någon*, knäcka ryggraden på honom. *Vända r-en åt någon*, vända sig så, att man har honom bakom sig. (Fig.) *Vända r-en åt fienden*, fly. *Vända någon r-en*, visa honom förakt. *Hålla en r-en fri*, skydda, stöda, bistå honom. *Haftva god r.*, vara stark i ryggen, tåla mycket. (Fig.) *Han har ej r. dertill*, saknar dertill förmåga eller nödiga penningar. *Lägga till rygga* (gammal genitiv), se *Tillrygga-lägga*. (Om kattor) *Skjuta r.*, skjuta upp och kröka ryggen. — Bildar sammansättningarna: *Häst-, Åsne-, Svin-, Ömkrygg*, m. fl. — 2) Baksidan, bakre kanten eller den upphöjda delen af vissa föremål. *R-en på en stol, en bok, en klinga*. — 3) Se *Bergsrygg, Ås*. — 4) (fig.) Eftersta delen af en här, en trupp. *Angräpa ell. falla fienden i r-en*. — *Ss. R-hår, -muskel, -nerv, -värk, -åder*.

RYGGA, v. n. 1) R. ell. R. *tillbaka*, draga sig tillbaka, vika undan, vika. — 2) (ridk.) Låta hästen gå bakåt. — *Syn. Se Fly*. — V. a. (fig.) Återkalla, återtaga, bryta. R. *sitt löfte. R. ett kontrakt. Ett förbund, som aldrig r-s*. — R. *sig, v. r.* Se *Åtra sig*. — *Ryggande*, n. 4.

RYGGBAST, n. 5. Sena, som omsluter magen i ryggraden.

RYGGBEN, n. 5. Ben, som har sitt läge i ryggen.

RYGGFENA, f. 1. Fena längs ryggkanten på fiskar.

RYGG-GÄLIG, a. 2. (nat. hist.) Med gälar på mellersta delen af kroppen eller längs sidorna. Sages om en Ordning af Ringmaskarna.

RYGGHUD, f. 2. Hud på ryggen. *Få r-en full med stryk. Mista r-en*, slita spö. *Flå r-en*, ge spö, ris.

RYGGHÄLL, f. 2. Hällen på baksidan i en masugn.

RYGGKOTA, f. 1. 1) (i allm.) Kota, som har sitt läge i ryggen. — 2) (i inskränkt mening) Benämning på hvar och en af de tolf kotor i ryggen, som äro belägna mellan halskotorna och ländkotorna.

RYGGMERG, m. sing. Mergen i ryggradens hålighet, utgörande en fortsättning af hjernan.

RYGGMERSNERV, m. 3. Nerv, som utgår ifrån ryggmergen.

RYGGPOSITIV, ---i'v, n. 3. o. 3. Benämning på de högre liggande manualerna på ett orgverk.

RYGGRAD, f. 3. Den pelarerad af ben, som

sträcker sig ifrån korsbenet till nackbenet och består af 24 särskilda kotor.

RYGGREM, f. 2. pl. — *remmar*. Korsrem på selyg, eller rem som går öfver hästens rygg.

RYGGSIMMARE, m. 3. Insekt af skinnbagarna, som alltid simmer på rygg. *Notonecta glauca*.

RYGGSKÖLD, m. 2. (nat. hist.) Det första kroppsegmentet på skalbaggar, hvilket är stort och oliket de öfriga.

RYGGSPRÅNG, n. 3. Røjmatisk värk i ryggkotorna.

RYGGSTOL, m. 2. Stol med ryggstöd.

RYGGSTYCKE, n. 4. Del, stycke, som betäcker, har sitt läge på ryggen eller baktill. R. *på en sele. R. på en stol*, se *Ryggstöd*. R. *af ett slagadt kreatur*, stycke af dess rygg.

RYGGSTÖD, n. 3. 1) Stöd för ryggen. *Taga, ha r. emot något*. — 2) Den del af en stol, emot hvilken man stöder ryggen. — 3) (fig.) Stöd, hjälp, skydd.

RYGGTAFLA, f. 1. (fam.) Ryggghud.

RYGGTAG, n. 3. Tag om ryggen, vid brottning.

RYGGVALL, m. 2. (fortif.) Vall, som skyddar för en bakifrån kommande fiendtlig eld.

RYGGVÄRN, n. 3. 1) Se *Ryggstöd*, 1. o. 3. — 2) (krigsk.) Värn, som skyddar för anfall bakifrån.

RYGGÅS, m. 2. Se *Ås*.

RYKA, v. n. o. impers. 2. I. (isl. *Riuka*) 1) Gifva rök ifrån sig. *Veden ligger och ryker. Det ryker i rummet. Det ryker 'n*, röken slår in i rummet ifrån eldstaden. *Kakelugnen ryker väl ut*, röken går ut genom skorstenen, slår icke in i rummet. Man säger äfv. impersonellt: *Det ryker väl ut*. — 2) Stå som rök, hvirfla i luften som rök; gifva röklika dunster ifrån sig. *Dammet ryker i himmels sky. Det ryker af vattnet*, de från vattnet uppstigande dunsterna bilda liksom en rök. *Vissa ämnen r.*, när andra tillsätts. *Såden ryker*, blommar (emedan frömjölet uppstiger i luften som en lätt rök). Likaså säges: *Enen ryker* eller *det ryker af enbusken*, då den blommar.

RYKA, v. n. 3. II. (isl. *Hraukva*) Impf. Rök. Sup. *Rykit*. (Pop.) Häftigt fara af, rusa. *Ryk och ränn för den och den!* drag åt fannoma! *Han rök på honom*, rusade häftigt på honom.

RYKT, ry'ckt, m. sing. Skötsel, ans. *Gifva hästen riktlig r.* (Fig.) *Språkets r.*, dess odling. — *Syn. Se Skötsel*. [Ryckt.]

RYKTA, ry'kta, v. a. 1. Sköta, ansa. Brukas mest om hästar. R. *en häst*. — *Syn. Se Sköta*. — *Ryktande*, n. 4. [Rykta.]

RYKTARE, m. 3. En, som ryktar hästar. [Ryktare.]

RYKTBAR, a. 2. 1) Genom ryktet känd. Brukas vanligen i god bemärkelse, men äfven någon gång i elak mening. *En r. man. Göra sig r. genom sina bedrifter. Han är r. för sitt slöseri*. — *Syn. Se Namnkunnig*. — 2) (om sak) Allmänt känd, kunnig. *Göra någon-ting r-t*. [Ryktbar, Ryktbar.]

RYKTBARHET, f. 3. Stort rykte, berömdt namn. — *Syn. Se Namnkunnighet*. [Rygt —, Rykt —.]

RYKTE, ry'ckte, n. 4. 1) Nyhet, som allmänt omtalas. *Ett allmänt r. Löst r.*, otillförlitligt. *Ett r. går, att...*, det säges, att... *Ett r. har utspridt sig, utbredt sig, att...* *Utsprida ett r.* Som r-t går, såsom man sä-